

Migracions crepusculars

Manel Fortià, al centre de la imatge, envoltat dels músics de Libèrica ANNA OTERO.

Manel Fortià és indiscutiblement un dels nous grans valors del jazz català. El talentós contrabaixista de Cassà de la Selva ja posseeix una considerable trajectòria i conrea el gust enriquidor de diversificar projectes i col·laboracions. El divendres 17 de desembre va visitar l'Auditori de Girona per a la presentació oficial del nou disc *Arrels* amb el grup Libèrica. El combo està constituït pel pianista Max Villavecchia, el bateria parisenc Raphael Pannier, el cantant Pere Martínez (que portava crosses a causa d'una lesió al peroné) i la participació especial del saxofonista i cantaor gadità

Antonio Lizana.

La nit era prometedora i per això sobtava veure la Sala de Cambra mig deserta. Potser era la fred, l'òmicron o simplement la proximitat natalícia. Però ràpidament vam constatar que el nucli dur del públic eren entusiastes del gènere i el concert apuntava a una certa ortodòxia. Unes difuses llums taronges i liles com els ocasos boreals acompanyaven les sonoritats melangioses, denses i ombrívoles, sent que la majoria dels temes seguien una estructura i uns arranjaments molt similars, imprimint globalment al concert una atmosfera quelcom reiterativa.

Fortià va comunicar força amb la platea, sent l'únic dels músics que no requeria partitura. Tot i això, excepte pels seus pocs solos, l'avantatge estratègic del seu ús experimental de l'instrument quedava dissolt enmig d'un paisatge sonor massa poblat. Un dilema que també va afectar la veu recitativa de Martínez, que tampoc acabava d'entrellaçar orgànicament amb el cant més tel·lúric de Lizana. Aquest, extreia del saxo solos vibrants però també una mica errants, mentre el piano oscil·lava entre el nostàlgic i l'orientalista i el bateria complia cabdalment la missió.

La premissa del disc s'ocupa d'agafar cançons populars catalanes, com ara *La dama d'Aragó* o *La bella Lola*, barrejant-les amb pals flamencs, i apropiant-los en estàndards (o més exactament: medleys) jazzístics. Sens dubte, *La presó de Lleida*, en una entrega fosca i contundent, quasi ritualista, va ser el moment més àlgid de la nit. Curiosament, el viatge es nordejava amb referències ornitològiques, arrancant amb *El rossinyol* i acabant una hora després amb *El cant dels ocells*. La veritat és que la migració de les aus (més potser que les arrels arbòries) es podia reclamar com a emblema per a la proposta, ja que, a mesura que avançava la sessió, va agafar gradualment un clar component més transatlàntic. Aquest va quedar palès sobretot en el bis de mig hora (el jazz ja té aquestes coses), amb una desfilada un pèl més càlida de tangos i ritmes caribenys. Però els daus de la travessia ja havien estat llançats, sota la llum boirosa de crepuscles hivernals.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 21-12-2021, Pàgina 28

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2074586-migracions-crepusculars.html>